

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 179.

57de Møde.

Torsdagen den 2den Mai.
(Fortf.)

Orsted (fortsat): Det synes altsaa, at der heller ikke fra dette Synspunkt er Noget, som kan gjøre det ønskeligt, at den nærværende Lov udkommer. Naar den ærede Ordfører har anført, at man kunde være forlegen for, hvorvidt den straffende Myndighed gik, naar en saadan Lov ikke udkom, saa indrømmer han dog, at ingen Forlegenhed opstaaer med Hensyn til Kjøbenhavn og med Hensyn til Viborg og Odense, hvor Disciplinairsager af nogen større Betydning afgjøres af Inspectionen; som bestaaer af flere Mænd, hvoriblandt ogsaa Stedets ordinaire Dommer. Vilde Forholdet blive et andet, naar denne Inspection ophævedes, saavel som de hidtil værende Directioner, der skulde bekræfte Dommen, og som bestaae af Stiftamtmanden og Biskoppen, saa er det i Minoritetens Betænkning blandt andet bemærket, hvorledes en saadan Foranstaltning heller ikke endnu er foregaaet, at disse Inspectioner ere ophævede, navnlig med Hensyn til Udøvelsen af den større disciplinaire Myndighed, som var dem tilstaaet, og det er mig heller ikke indlysende, at herved Meget kunde vindes. Men, om der ogsaa skeer saadanne Forandringer, at man ikke umiddelbart kan anvende de hidtil gjældende Bestemmelser, saa ville de dog altid lede til at betegne Grændsen, som vedkommende Bestyrelse ikke kan overskride, og, at den i Almindelighed har Hjemmel til at anvende Huustugt, er Noget, som den ærede Ordfører heller ikke har kaldt i Tvivl. Det er og Noget, som er antaget ved Straffeanstalterne i den Hele Verden, saaledes navnlig i den nye Norske Straffelov af 20de August 1842 § 13, der indrømmer Straffe-Anstalten Huustugt, og at dette Udtryk ogsaa bemyndiger til at anvende Tappning og andre

saadanne corporlige Revselsler, findes f. Ex. anført i Schweigaards Commentar over den Norske Straffelovgivning som Noget, der er en ganske afgjort Sag. Ligeledes er der ved det Reglement for Arrestvæsenet, som udkom den 1ste Mai 1846, under Lit. F. Nr. 4 bestemt, at, der kan anvendes paa uregjerlige Fanger i Varetægtsfængslerne Straf af Røtting indtil 15 Slag, og der er vist altsaa en Hjemmel for at anvende en tilstrækkelig Grad af disciplinaire Straffe. Men jeg skulde dog troe, at, naar de nye Straffe-Anstalter ere komne i Gang, saa vil man i disses Natur og Væsen finde en Opfordring til at gjøre et yderst sparsomt Brug af saadanne Straffe og anvende saadanne mildere Midler, som Udelukkelse fra visse Nydelsler, Behageligheder og F. ligheder, som de ordentlige Fanger kunne nyde, eller ogsaa en Indskrænkning i Henseende til Kosten, ogsaa Nægtelse af Arbejde under visse Omstændigheder og mangfoldige andre Straffe, og det forekommer mig derfor ikke ønskeligt, at de corporlige Straffe skulde træde frem i Loven paa en saadan Maade, som efter det forelagte Lovudkast, hvorefter det nemlig seer ud, som om en saadan Straf bliver den sædvanlige. Hvad den ærede Ordfører har anført om den Forvaltning, der finder Sted i Straffeanstalten her i Kjøbenhavn, og om den hele Tilstand sammesteds, tvivler jeg ikke paa er fuldkommen overensstemmende med Sandheden. Jeg troer aldrig, denne Straffeanstalt har været saa slet, som man tidligere paa flere Steder har sigtet den for at være. Men den har ogsaa modtaget meget betydelige Forbedringer i den senere Tid; men jeg indseer ikke, at der heri indholdes noget Motiv til at lade omhandlede Lov udgaae. Jeg frygter forresten ikke meget for, at den, hvis den udkommer, vil blive misbrugt. Det er ikke af den Marsag, at jeg tilligemed et andet æret Medlem af Udvalget erklærede os imod den, det er mere deels fordi vi ansaae